

Molnár Illés

Szakadó ég

Hallottad az éjjel irdatlan robaját? Az ég darabkái azóta hevernek a földön szanaszét. Lépteid alatt egész nap kitartón ropognak a cikkcakkos, fáradt napsugarak. Most, amikor már térdig a felhőkben gázolsz, ne mondd, hogy nem tűnt fel: az égi ország itt van közöttünk, és éppoly szétesett, tördelt, agyontaposott, mint minden más idelent. Az egek helyén tátogó seb behegedt azóta, az éjjeli szél sem hozza közel már ziháló lüktetését. De ha lábad elé nézel, a tócsák mélyén néha meglátsz egy utolsót sercenő kósza csillagot.

Nem papír

Érzed, ahogy nyomja benned az ég a földet. Vért pumpál az idegek közé. Páraszagú felhők hallgatják szavait. A talaj az eget tanítja, csipkés kövek lógnak a fenti vizekbe. Akár a könyvek, meggyúrt közetrétegek közé szorulnak. Nem papír: egykori tudás kerekre kopott emléke. Lüktetve dobban a föld felett a ködös táj. Bordáid közül kiszól a szél.

Földhang

Szavak nélkül jöttél egész idáig. Kövek morajlása kísért át a hegyeken és gyökerek susogása igazított útba, ha kellett. Mindent hátrahagytál, csak a föld énekét mondod még most is makacsul magadénak. Saját idegen hangod hallod ki belőle visszamenőleg. Szavak nélkül méysz tovább innen is, alig várod, hogy végre magadra hagyjanak.